

om Løven og Musen. Jeg tror, at Lovforslaget kan snarere betragtes som en Mus. Løven er fangen i et Net, det er den, der skal befries, og jeg tror, at ved dette Lovforslag vil man komme til at overgaae den første lille Traad og dermed gjøre det muligt for Løven at sprænge Nettet.

D. Christensen: Til den ærede fidske Taler, som tillige er Forslagsstiller (Bajer), vil jeg strax fremkomme med en lille Bemærkning om dette Lovforslag. Det forekommer mig, at, naar han med Hensyn til dette brugte Signelsen om Løven og Musen og sammenlignede sit Lovforslag med Musen, maa det kun være et Misforstaaelse af en Mus, thi det forekommer mig, at det indeholder saa mange Forskjelligheder fra den nu bestaaende Retstilstand, at vist Ingen kan finde Rede i noget af det. Jeg vil blot henpege paa, hvorledes Forholdet vil udvikle sig mellem Mand og Kone, hvis dette Lovforslag bliver ophøiet til Lov, for saa vidt det da skal have det allermindste at betyde. Jeg ser nu Sagen saaledes, at, efter min Mening, vil det samme Forhold, som eksisterer mellem Mand og Kone, ikke kunne holde sig længe, naar der skal foretages en Forandring i den ved dette Lovforslag antydede Retning. Jeg kan ikke se rettere, end at det maa blive det allerhyppigste Middel til Riv og Udrægt mellem Mand og Kone. Og hvorledes bliver det Retsforhold, som herefter indtræder, naar Konen skal have Lov til at raade over de Gjenstande, som hun anskaffer; thi saa maa Manden naturligvis ikke raade over dem og altsaa heller ikke bruge dem. Manden vil ikke vide, om han tør røre ved de Møbler eller Gjenstande, som Konen anskaffer, eller ikke. Forholdet vil i den Henseende blive saa indviklet og indfiltreret, at der ikke vil kunne findes Rede deri. Men hele dette Spørgsmaal tror jeg, vi ganske rolig kunne lade ligge, for jeg tror slet ikke, at Lovforslaget vil gribe ind i dette Forhold, eftersom jeg trøster mig til, at det ikke skal blive til Lov. Der er imidlertid en anden Side af Sagen, som efter min Mening ikke er bleven tilstrækkelig omtalt, og det er, hvorledes dette Lovforslag vil gribe ind i Retsforholdet til Tredeemand. Der staar her: „Qvad gift Kvinde erhverver ved personligt Arbejde og hvad bevisligt er anskaffet for slikt Erhverv, har hun alene Ret til at raade over“. Nu gad jeg vidst, hvorledes Retsforholdet til Tredeemand saa vil blive. Som Forholdet i dette Dieblit stiller sig, maa vi vist Alle indrømme, at den, som har Noget til gode hos mindre Bemidlede, er meget uheldig stillet, naar han skal inddrive sit Tilgodehavende ad retslig Vej. I de allerfleste Tilfælde kan det slet ikke betale sig, og derfor lader man den, der skylder en mindre Sum, løbe. Men, hvis dette Lovforslag bliver ophøiet til Lov, da kan en Mand tage Alting paa Borg, f. Ex. sin Husleie, og, naar saa Fogeden kommer og skal gjøre Eksekution, saa siger han: ja, det er vor

Mo'ers; ja, siger Konen, det er mit. Svilkent Sluse vil der ikke aabnes for alle mulige Bedragerier. Det er jo Noget, man ikke ser saa sjældent, at om ogsaa Manden og Konen trættes og kives om alt Andet, saa er de overordentlig enige, naar det skal gaa ud over Tredeemand. Det hjælper ikke, at vi vugge os i idylfiske Drømme om Hgteskabernes Lykkeligbed, som min ærede Side-mand (Kruse) for Næsten siger, slet ikke eksisterer, og det maa han jo vide af Erfaring. Vi maa se Verden, som den er, og jeg siger da: Hvis dette Lovforslag bliver til Lov, vil det være en komplet Ulykke for Tredeemand. — Naar der derimod er Tale om Kvindens Rettigheder, om at hun skubbes til Side, indrømme vi Alle, og ikke mindst jeg, at Konen, eller Kvinden i det Hele, er ved mange Leiligheder langt bedre udrustet end vi. Jeg er saa villig som Noget til at give hende al mulig Frihed paa alle mulige Omraader, hvor hun vil gjøre sig nyttig i Samfundet. Der er et gammelt Ordsprog, som siger: Den Nøgle, man bruger bestandig, rustes ikke. Jeg tror, at Samfundet er saaledes, at dette Ordsprog tidt og ofte, maaste desværre altsfor ofte, kan anvendes paa Konen, idet hun undertiden har for Lidt at fylde med. Jeg tror i det Hele, at de Koner, der ere virksomme og slittige, fremkalde ikke alene Sygde, men ogsaa Lykke i Huset. De, som ikke have Bessjæstgelse, men kun bruge deres ledige Tunger ude paa Trappegangen, er dem, der berede Ulykke i Hjemmet. Lad os Alle være enige, hvor det gjælder om at aabne Veie for Kvindens Virksomhed; men lad os endelig ikke indlade os paa Noget, som ligner dette. Jeg tror, at vi derved ville, i Stedet for at fremme noget Gøit, Udelt og Godt, komme ind paa et Omraade, hvor vi ikke kunne virke til Held og Lykke. Jeg vil derfor paa ethvert Stadium modarbejde dette Forslag, da jeg anser det for at være et Misforstaaelse.

Formanden (Krabbe): Jeg gjentager min Advarsel mod Spøg af saa rent personlig Karakter som den, som ogsaa den ærede fidske Taler paa et Punkt af sit Foredrag kom ind paa.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal blot gjøre et Par Bemærkninger til, hvad der maatte være fremkommet her i Diskussionen, og da først sige, at der er Meget, der kunde medtages i en Lov angaaende disse Forhold; men dersom man vilde medtage alt det, som der kunde være Leilighed til at optage til legislativ Behandling, baade det Forhold, her foreligger, Formuesforholdet mellem Hgteskaber, og alt Andet, der angaar Hgteskabslovgivningen overhovedet, vilde det jo være et meget vidtstrakt Omraade, man kom ind paa, og jeg tror rigtignok, at selv om man sendte Sagen i et Udvalg, vilde det overfløige et Udvalgs Kræfter at komme ind paa